

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/22/2025
Identifikačné číslo spisu:	1414214285
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1414214285.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobkyne: V. T., rod. Ž.Z., narodená XX. XX. XXXX, A., M. XX, zastúpená: JUDr. Róbert Dupkala, advokát, Bratislava, Radlinského 51 proti žalovanej: P. Y., rod. Ž., narodená XX. XX. XXXX, A., T. XX/B, zastúpená: Mgr. Alica Mendlová, advokátka, Bratislava, Riečna 2, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/250/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2024 sp. zn. 4Co/77/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. apríla 2019 č. k. 22C/250/2014 - 486 rozhodol tak, že súd konanie v časti týkajúcej sa nároku žalobkyne na investície v sume 6.519,53 eur zastavuje (I. výrok). Súd zrušuje podielové spoluvlastníctvo žalobkyne v podiele 5/6 k celku a žalovanej v podiele 1/6 k celku k nehnuteľnostiam - pozemkom parc. reg. „C“ parc. č. 378/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 235 m², parc. č. 378/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 200 m², parc. č. 379 záhrady o výmere 104 m², parc. č. 380 - záhrady o výmere 150 m², parc. č. 381/1 - záhrady o výmere 748 m², parc. č. 381/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 33 m², parc. č. 381/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 97 m² a stavbám: súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/2, súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/3, súpisné číslo XXXX - rodinný dom postavený na parc. č. 378/1, všetky nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre okres Bratislava IV, obec A. - V. Č. D. A., katastrálne územie D. A. a zrušené podielové spoluvlastníctvo vyporiadava tak, že všetky uvedené nehnuteľnosti prikazuje v celosti do výlučného vlastníctva žalobkyne V. T., rod. Ž., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. XX, XXX XX A. (II. výrok). Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 40.333 eur do 60 dní od právoplatnosti tohto

rozsudku (III. výrok). Žalobkyňa je povinná zaplatiť znalcovi Ing. Q. W., bytom Y. XX, XXX XX A., odbor: 370000 - Stavebníctvo, zapísaný v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pod evidenčným číslom 914917, polovicu znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 05. 03. 2019 č. k. 22C/250/2014-452, v sume 629,89 eur (IV. výrok). Žalovaná je povinná zaplatiť znalcovi Ing. Q. W., bytom Y. XX, XXX XX A., odbor: 370000 - Stavebníctvo, zapísaný v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pod evidenčným číslom 914917, polovicu znalečného priznaného uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 05. 03. 2019 č. k. 22C/250/2014-452, v sume 629,88 eur (V. výrok). Znalcovi Ing. Y. B., bytom T. XX, XXX XX A., odbor: 370000 - Stavebníctvo, zapísaný v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR pod evidenčným číslom 913189 priznáva nárok na náhradu znalečného voči žalobkyni v rozsahu 50 % a voči žalovanej v rozsahu 50 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (VI. výrok). Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (VII. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností - pozemkov parc. reg. „C“ parc. č. 378/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 235 m², parc. č. 378/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 200 m², parc. č. 379 - záhrady o výmere 104 m², parc. č. 380 - záhrady o výmere 150 m², parc. č. 381/1 - záhrady o výmere 748 m², parc. č. 381/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 33 m², parc. č. 381/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 97 m² a stavieb: súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/2, súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/3, súpisné číslo XXXX - rodinný dom postavený na parc. č. 378/1, zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre okres Bratislava IV, obec A. - V. Č.. D. A., katastrálne územie D. A., a to žalobkyňa v podiele 5/6 titulom uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. D 78/00 a titulom darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V-3396/11 dňa 23. 05. 2011 a žalovaná v podiele 1/6 titulom uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. D 78/00.

1.2. Pred podaním žaloby na súd sa strany sporu na zrušení a vyporiadaní tohto podielového spoluvlastníctva nedohodli. Zo zásady, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve, vyplýva aj právo každého spoluvlastníka podať na súd návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v prípade, že sa s ostatnými spoluvlastníkmi na zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva nedohodne. Žalobkyňa toto svoje právo využila. Žaloba tak bola dôvodná a súd v súlade so súhlasným stanoviskom žalovanej zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovanej k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam. Dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka) žalovaná v konaní netvrdila ani ich existencia nebola preukázaná.

1.3. Pokiaľ ide o vyporiadanie takto zrušeného podielového spoluvlastníctva, súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že postupne skúmal spôsoby vyporiadania, ktorých poradiť ustanovenie upravuje a ktoré poradiť je pre súd záväzné. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že by nebolo možné zrušené spoluvlastníctvo vyporiadať reálnym rozdelením nehnuteľností podľa výšky spoluvlastníckych podielov, pričom táto podmienka nie je naplnená iba faktickou možnosťou a technickou vykonateľnosťou rozdelenia spoločnej veci, ale tiež funkčným opodstatnením takéhoto rozdelenia. Súd pritom vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. Q. W., podľa ktorého možnosť reálnej delby nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. D. A. nie je možné zrealizovať tak, aby korešpondovala s pôvodnými spoluvlastníckymi podielmi.

1.4. Pokiaľ žalovaná namietala, že znalecký posudok znalca Ing. Q. W. je nepreskúmateľný z dôvodu, že znalec neodpovedal na podotázky uvedené v uznesení tunajšieho súdu zo dňa 18. 09. 2017 č. k. 22C/250/2014-296 (uvedené v bode 2.2) súd konštatuje, že na uvedené podotázky mal znalec odpovedať len v prípade, ak by dospel k záveru, že reálna delba nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre k. ú. D. A. je možná (tak ako to vyplýva aj zo samotného bodu 2.2 predmetného uznesenia). Nakoľko znalec v rámci záverov svojho znaleckého posudku zistil, že reálna delba nehnuteľností, ktoré tvoria predmet sporu, nie je možná, na ďalšie podotázky súvisiace s touto delbou už neodpovedal. Vzhľadom na uvedené súd tvrdenia žalovanej o nepreskúmateľnosti znaleckého posudku Ing. W. považoval za neopodstatnené.

1.5. Súd ďalej pristúpil k skúmaniu druhého spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva - prikázanie spoločnej veci za náhradu niektorému zo spoluvlastníkov. Žalobkyňa prejavila záujem o prikázanie nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva s tým, že by žalovanej vyplatila náhradu za jej

spoluvlastnícky podiel. Žalovaná napokon voči tomuto spôsobu vyporiadania nemala námietky (viď vyjadrenie žalovanej v rámci výsluchu na pojednávaní dňa 16. 01. 2017), o prikázanie nehnuteľnosti do svojho vlastníctva nežiadala. Súd preto prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalobkyne tak, ako je uvedené vo výroku I tohto rozsudku.

1.6. Pri rozhodovaní o výške primeranej náhrady za spoluvlastnícky podiel súd vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Q. W., ktorého súd pribral do konania za účelom určenia všeobecnej ceny nehnuteľností v prípade, ak by dospel k záveru, že reálna deľba nie je možná. Nakoľko znalec v rámci záverov svojho znaleckého posudku zistil, že reálna deľba nie je možná, pristúpil k zisteniu všeobecnej ceny nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. D. A., a to tak pozemkov, ako aj stavieb na nich stojacich. Pokiaľ ide o hodnotu stavieb, znalec v rámci posudku dospel k celkovej hodnote stavieb v sume 3.659,59 eur. Pokiaľ ide o všeobecnú hodnotu pozemkov, znalec použitou metódou polohovej diferenciácie určil všeobecnú hodnotu pozemkov parc. č. 378/1, 378/2, 379, 380, 381/1, 381/2 a 381/3 v sume 238.575,75 eur. Pričom jednotková cena pozemku predstavuje podľa znalca sumu 152,25 eur/m². V danom prípade teda znalec dospel k celkovej všeobecnej hodnote nehnuteľností, ktoré tvoria predmet tohto sporu v sume 242.235,34 eur (zaokrúhlene 242.000 eur).

1.7. Pokiaľ ide o samotnú hodnotu stavieb určenú v znaleckom posudku Ing. W. v sume 3.659,59 eur, žalobkyňa spochybňovala v rámci svojho vyjadrenia túto sumu z dôvodu, že podľa jej názoru je vzhľadom na technický stav domovej nehnuteľnosti nadhodnotená. V tomto smere súd námietky žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodné. V prvom rade súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle posúdenia stavby Ing. A. Č. je zrejmé, že nehnuteľnosť rodinný dom so súpis. č. XXXX je vo veľmi zlom technickom stave a celá budova je napadnutá plesňou. Uvedené vyjadrenie je pritom zo septembra 2012, pričom samotná žalobkyňa do konania predložila znalecký posudok Ing. Q. Š. č. 38/2014 (ktorý bol vypracovaný po tom, ako Ing. Č. posudzoval technický stav budovy - rodinného domu a tento mal aj znalec k dispozícii), pričom znalec v rámci svojho znaleckého posudku dospel k všeobecnej cene stavieb (rodinného domu, hospodárskych budov a príslušenstva) vo výške 11.342,25 eur. Žalobkyňa následne v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 30. 01. 2017 súhlasila s cenou stavieb určenou Ing. Q. Š.. Vzhľadom na uvedené súd cenu stavieb určenú v znaleckom posudku Ing. W., vypracovaného o 3 roky neskôr ako znalecký posudok Ing. Š., ktorý zohľadnil technický stav stavieb (najmä opotrebovanie stavby v rozsahu 99,38 %), ako aj odstup času od posledného znaleckého posudku, nepovažoval za nadhodnotenú a pri určovaní sumy náhrady za spoluvlastnícky podiel vychádzal práve z takto stanovenej ceny stavieb.

1.8. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že znalec pri oceňovaní stavieb zohľadnil kanalizáciu, ktorá sa však reálne v dome nenachádza, súd poukazuje na samotnú výpoveď znalca Ing. W. na pojednávaní, z ktorej vyplýva, že pri vypracovaní znaleckého posudku v súvislosti s kanalizáciou vykonal ohliadku nehnuteľností (poukazoval pritom na stranu 68 posudku vľavo dole, kde je fotografia s umývadlom), pričom dospel k záveru že prípadná kanalizačná prípojka sa v objekte nachádza a z toho dôvodu ju ohodnotil spôsobom, ktorý je v posudku opísaný. Navyše znalec z hľadiska dokumentov mal k dispozícii znalecký posudok č. 10/2001 a znalecký posudok Ing. Q. Š. č. 38/2014, v ktorých boli tiež inžinierske siete znázornené. Žalobkyňa pritom tieto posudky z hľadiska znázornenia kanalizácie rodinného domu nenamietala, naopak sama do konania predložila znalecký posudok Ing. Q. Š.. Súd preto túto námietku žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodnú.

1.9. Pokiaľ ide o ocenenie pozemkov parc. č. 378/1, 378/2, 379, 380, 381/1, 381/2 a 381/3, súd pri zistení všeobecnej ceny za tieto nehnuteľnosti vychádzal rovnako zo znaleckého posudku Ing. Q. W., ktorý pri oceňovaní dospel k hodnote 238.575,75 eur. Pričom jednotková cena pozemku predstavuje podľa znalca sumu 152,25 eur/m². Súd uvedené ohodnotenie znalca považoval za správne, pričom znalec, ktorý bol ustanovený súdom, vykonal ohliadku týchto nehnuteľností a následne metódou polohovej diferenciácie so zohľadnením príslušných koeficientov, ako aj tvaru pozemku, lokality, polohy pozemku, prístupu k inžinierskym sieťam, dospel k jednotkovej cene za pozemok v sume 152,25 eur/m². Súd takto zistenú cenu nehnuteľností nepovažoval za neprimeranú. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na znalecký posudok Ing. Q. Š., súd konštatuje, že znalec Ing. Š.Ó. predmetný posudok na ocenenie nehnuteľností vypracovával k dátumu 14. 12. 2014, t. j. tri roky pred posudkom vypracovaným Ing. W.. V danom prípade preto samotný odstup času aj v dôsledku nárastu cien nehnuteľností mal výrazný vplyv na určenie všeobecnej ceny nehnuteľností Ing. W., ktorý dospel k cene 152,25 eur/m² oproti znalci Ing. Š. v sume 133,10 eur/m². Rozdiel v sumách necelých 20 eur, ku

ktorým dospeli títo znalci, ktorí v rámci zisťovania všeobecnej ceny nehnuteľností vychádzali z rovnakej metódy (metódy polohovej diferenciácie), súd s ohľadom na odstup času nepovažuje za neprimeraný. Je potrebné uviesť, že znalec Ing. W. pri vypracovávaní svojho znaleckého posudku zohľadnil viaceré povyšujúce či ponížujúce koeficienty, ktoré mali vplyv na určenie ceny nehnuteľnosti, ako napríklad aj skutočnosť, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu sa nachádzajú v ochrannom pásme CHKO. Ako znalec uviedol v rámci svojho výsluchu, ochranné pásmo v zmysle ceny nehnuteľností je možné považovať za určité obmedzenie, ako nevyhovujúci, reduktujúci faktor ceny pozemku čo sa týka zastavanosti, avšak v zmysle využívania pozemku a čo sa týka kvality životného prostredia, možno to považovať za zvyšujúci faktor. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že súdom ustanovený znalec, ktorý ako posledný (najbližšie k dátumu rozhodnutia) vykonal ohliadku nehnuteľností a tieto následne ocenil za použitia metódy polohovej diferenciácie so zohľadnením povyšujúcich ako aj ponížujúcich faktorov, najvernejším spôsobom určil cenu nehnuteľností, ktoré sú predmetom tohto sporu.

1.10. Pokiaľ žalobkyňa žiadala, aby súd pri určení ceny nehnuteľností vychádzal z konania vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/294/2014, kde znalkyňa Ing. K. M. dospela k jednotkovej cene za pozemok v sume 86,04 eur/m², súd konštatuje, že v uvedenom konaní sa znalecký posudok týkal iných nehnuteľností a len skutočnosť, že tieto sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti nie je dôvodom, pre ktorý by súd mal vychádzať z ceny nehnuteľností určenej v inom konaní. Naviac táto cena nehnuteľností absolútne nekorešponduje z cenami, ku ktorým dospeli znalci v tomto konaní, napr. znalec Ing. Š. v sume 133,10 eur/m², Ing. W. v sume 152,25 eur/m² a Ing. B. v sume 182,67 eur/m², pritom znalci Ing. Š. aj Ing. W. reálne vykonali ohliadku nehnuteľností, teda mali možnosť sa oboznámiť so stavom nehnuteľností, ako aj blízkym okolím. Vzhľadom na uvedené súd nevidel dôvod pre to, aby vychádzal z ceny určenej v znaleckom posudku týkajúcom sa iných, hoci aj susediacich nehnuteľností, keďže táto je v príkrom rozpore s cenami určenými znalcami v tomto konaní. Rovnako súd nevidel dôvod, pre ktorý by mal cenu nehnuteľností určiť na základe vlastnej úvahy, keďže v danom prípade ide o otázku odbornú a za týmto účelom bol súdom do konania pribratý znalec Ing. Q. W., z ktorého posudku následne súd pri určovaní ceny nehnuteľností vychádzal.

1.11. Pokiaľ žalovaná poukazovala na znalecký posudok Ing. Y. B., ktorý dospel k všeobecnej cene nehnuteľností v sume 286.243,89 eur, pričom jednotková cena pozemku predstavuje podľa znalca sumu 182,67 eur/m², a teda žiadala, aby súd pri určení sumy za vyrovnanie podielov vychádzal z tohto znaleckého posudku, súd sa s touto žiadosťou žalovanej nestotožnil. Ako už vyššie v odôvodnení bolo uvedené, v danom prípade podľa názoru súdu je najobjektívnejším spôsobom určená všeobecná cena nehnuteľností v znaleckom posudku Ing. Q. W.. V prvom rade ide o znalca ustanoveného súdom, teda nemôžu byť pochybnosti o jeho nestrannosti na rozdiel od ostatných znalcov, ktorí vypracovávali znalecký posudok pre konkrétneho zadávateľa, či už Ing. Š. pre žalobkyňu alebo Ing. B. pre žalovanú. Naviac, ako aj sám Ing. B. skonštatoval na pojednávaní konanom dňa 25. 03. 2019, nemal možnosť prístupu na pozemky, ktoré tvoria predmet tohto sporu, ale ohliadku pozemkov vykonal len na základe fyzickej ohliadky len z uličnej čiary a zo strany záhumienky. Preto podľa názoru súdu určenie jednotkovej ceny za pozemok v sume 182,67 eur/m² len na základe čiastočnej ohliadky nehnuteľností, kedy znalci nebolo umožnené vojsť nohou na ostatné pozemky a tieto si riadne obzrieť, nemožno považovať za verné, zobrazujúce reálny stav nehnuteľností. Naviac podľa názoru súdu znalecký posudok neobsahoval všetky náležitosti vyžadované v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, napríklad analýzu polohy nehnuteľností, analýzu využitia nehnuteľností, analýzu prípadných rizík spojených s využívaním nehnuteľností, ktoré sú povinnou súčasťou znaleckého posudku v odbore stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené súd pri určovaní ceny nehnuteľností neprihliadol na tento znalecký posudok.

1.12. V súvislosti s poukazovaním žalovanej na vývoj cien pozemkov v štatistickej tabuľke z časopisu TREND súd konštatuje, že z uvedenej tabuľky síce vyplýva, že cena pozemkov v obvode Bratislava IV bola v roku 2017 v sume 210 eur/m² a v roku 2018 v sume 208 eur/m², avšak táto tabuľka je veľmi všeobecná. V prvom rade zohľadňuje ceny pozemkov v lokalite okresu Bratislava IV kam okrem D. A. patrí (okrem F., F. N. M.) aj F.A., K. M. či F. F., ktoré sú podstatne bližšie k centru mesta, a preto všeobecne určená cena pre tieto obvody v sume 208 - 210 eur/m² nezohľadňuje jednotlivé špecifiká

nehnuteľností. Navyiac pri určení ceny nehnuteľností je potrebné brať do úvahy vždy konkrétne nehnuteľnosti, ich možnosť zastavania, okolie, napojenie na blízke komunikácie atď. a s ohľadom na to potom zobrať do úvahy povyšujúce a ponížujúce faktory ovplyvňujúce ceny pozemkov. V danom prípade sa nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, nachádzajú v ochrannom pásme chránenej krajinej oblasti, ako aj v ochrannom pásme nehnuteľnej pamiatky, ktoré skutočnosti majú výrazný vplyv na cenu týchto nehnuteľností. S ohľadom na uvedené súd neprihliadal ani na ceny nehnuteľností predložené žalovanou v rámci jej vyjadrenia k žalobe z internetovej stránky www.reality.sk, ktoré rovnako nezohľadňujú špecifiká nehnuteľností tak, ako to napríklad urobil znalec Ing. Q. W. v rámci svojho znaleckého posudku.

1.13. Vzhľadom na uvedené cena nehnuteľností ku dňu rozhodnutiu súdu preto v zmysle posudku Ing. W. predstavovala sumu 242.000 eur. Súd preto uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej titulom vyrovnania podielov sumu 40.333 eur, t. j. jednu šestinú zo sumy 242.000 eur (suma zodpovedajúca výške podielu žalovanej). Pričom na splnenie tejto povinnosti súd určil žalobkyni lehotu 60 dní, ktorú súd považoval za dostatočnú na zabezpečenie uvedených finančných prostriedkov žalobkyňou.

1.14. Pokiaľ ide o ďalšie námietky strán sporu prednesené v tomto konaní, súd sa nimi nezaoberal, nakoľko tieto nepredstavujú také námietky, ktoré by mali súvis s prejednávanou vecou. Navyiac súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

1.15. Nakoľko v priebehu konania vznikol znalci Ing. Q. W. ustanovenému do konania uznesením zo dňa 18. 09. 2017 č. k. 22C/250/2014-296, nárok na náhradu znalečného, ktorú sumu mu súd priznal uznesením zo dňa 05. 03. 2019 č. k. 22C/250/2014-452, vo výške 1.259,77 eur, súd zaviazal obe strany sporu (žalobkyňu aj žalovanú) v zmysle zásady rovnakého procesného úspechu na zaplatenie znalečného znalci Ing. W. tak, ako je to uvedené vo výrokoch IV a V tohto rozsudku.

1.16. Vzhľadom k tomu, že súd na návrh strany sporu (žalovanej) vypočul v konaní znalca Ing. Y. B., ktorý vypracoval súkromný znalecký posudok č. 89/2016 a ktorý po výsluchu predložil súdu vyúčtovanie znalečného, o výške ktorého doposiaľ nebolo rozhodnuté, bolo potrebné rozhodnúť o nároku znalca na náhradu znalečného, a preto súd priznal Ing. B. priamo voči žalobkyni nárok na náhradu znalečného v rozsahu 50 % a voči žalovanej v rozsahu 50 % vychádzajúc zo zásady rovnakého procesného úspechu oboch strán sporu s tým, že o výške znalečného bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (bod VI rozsudku).

1.17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP. Vzhľadom na to, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je konaním, v ktorom majú obe strany tak postavenie žalobcu, ako aj postavenie žalovaného (tzv. iudicium duplex), nie je možné konštatovať, že úspech v konaní mal ten, kto podal žalobu, nakoľko ide o spor, ktorý môže začať na návrh ktoréhokoľvek podielového spoluvlastníka (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/288/2017 zo dňa 19. 7. 2018).

1.18. V tejto súvislosti treba poukázať na skutočnosť, že pred samotným podaním žaloby sa žalobkyňa pokúšala so žalovanou dohodnúť na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva návrhom zo dňa 29. 07. 2014, avšak v tomto návrhu žiadnym spôsobom nešpecifikovala spôsob vyporiadania predmetných nehnuteľností. Následne žalobkyňa dňa 17. 09. 2014 podala žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva na tunajší súd. V priebehu konania bolo preukázané, že žalobkyňa aj žalovaná majú medzi sebou zlé vzájomné vzťahy, nie sú schopné spolu komunikovať, pričom aj keď sa žalovaná snažila dohodnúť so žalobkyňou na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázaním jej podielu do výlučného vlastníctva žalobkyne, žalobkyňa nesúhlasila so všeobecnou hodnotou nehnuteľností stanovenou Ing. Y. B.. Zároveň bolo preukázané, že žalovaná predmetné nehnuteľnosti v rámci svojho spoluvlastníckeho podielu neužívala, pričom však námietky žalovanej o tom, že užívanie pozemku jej znemožnila práve žalobkyňa zostali len v rovine hypotetických tvrdení.

1.19. Z konania vyplynulo, že vďaka postojom oboch strán sporu k spôsobu vyporiadania spoluvlastníctva, najmä vyplateniu sumy vyrovnacieho podielu, nedošlo medzi spoluvlastníkmi k dohode čo vyústilo do niekoľkoročného sporu, ktorého výsledkom je súdne rozhodnutie, ktorým súd vyporiadal podielového spoluvlastníctvo strán sporu.

1.20. V danom prípade podľa názoru súdu ani jedna strana sporu nemala plný úspech, keďže súd síce vyhovel návrhu žalobkyne s ohľadom na spôsob vyporiadania, avšak nevyhovel žalobkyni v celom rozsahu v časti týkajúcej sa sumy náhrady za spoluvlastnícky podiel a žalobkyňa zároveň procesne zavinila zastavenie konania v časti investícií (kde mala procesný úspech žalovaná) a na druhej strane súd nevyhovel žalovanej v časti týkajúcej sa zaplattenia vyššej náhrady za spoluvlastnícky podiel v zmysle posudku Ing. B. Vzhľadom na uvedené každá strana mala úspech len čiastočný, preto súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 26. júna 2024 sp. zn. 4Co/77/2022 rozhodol tak, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o povinnosti žalobkyne zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 40.333 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III.), výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť znalcovi Ing. Q. W. polovicu znalečného v sume 629,88 eur (výrok V.), výroku o priznaní nároku na znalečné znalcovi Ing. Y. B. voči žalobkyni a žalovanej každej v rozsahu 50 % (výrok VI.) potvrdzuje (výrok I.). V časti trov konania (výrok VII.) rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu v tomto rozsahu vracia na nové konanie a nové rozhodnutie (výrok II.).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam - pozemkom parc. reg. „C“ parc. č. 378/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 235 m², parc. č. 378/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 200 m², parc. č. 379 - záhrady o výmere 104 m², parc. č. 380 - záhrady o výmere 150 m², parc. č. 381/1 - záhrady o výmere 748 m², parc. č. 381/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 33 m², parc. č. 381/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 97 m² a stavbám: súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/2, súpisné číslo XXXX - hospodárska budova postavená na parc. č. 381/3, súpisné číslo XXXX - rodinný dom postavený na parc. č. 378/1, zapísaným na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre okres Bratislava IV, obec A. - V. Č.. D. A., katastrálne územie D. A. a príkázania špecifikovaných nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyne s povinnosťou vyplatiť žalovanej náhradu za spoluvlastnícky podiel. Jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

2.2. V posudzovanej veci kritérium veľkosti spoluvlastníckych podielov nebolo sporné. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaná sú podielovými spoluvlastníkmi predmetných nehnuteľností, a to žalobkyňa v podiele 5/6 titulom uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. D 78/00 a titulom darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V- 3396/11 dňa 23. 05. 2011 a žalovaná v podiele 1/6 titulom uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. D 78/00. Žalobkyňa prejavila záujem o príkazanie nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva s tým, že žalovanej vyplatí náhradu za jej spoluvlastnícky podiel. Žalovaná voči tomuto spôsobu vyporiadania nemala námietky, o príkazanie nehnuteľností do svojho vlastníctva nežiadala. Súd prvej inštancie preto prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva žalobkyne a ďalšie vyššie uvedené kritériá už neskúmal. Vyhodnotenie vykonaného dokazovania zameralo z hľadiska príkázania veci jednému spoluvlastníkovi na určenie výšky primeranej náhrady. Pri rozhodovaní o výške primeranej náhrady za spoluvlastnícky podiel vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Q. W., ktorého pribral do konania za účelom určenia všeobecnej ceny nehnuteľností v prípade, ak by došiel k záveru, že reálna deľba nie je možná. Nakoľko znalec v rámci záverov svojho znaleckého posudku zistil, že reálna deľba nie je možná, pristúpil k zisteniu všeobecnej ceny nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. D. A., a to tak pozemkov, ako aj stavieb na nich stojacich. Pokiaľ ide o hodnotu stavieb, znalec v rámci posudku došiel k celkovej hodnote stavieb v sume 3.659,59 eur. Pokiaľ ide o všeobecnú hodnotu pozemkov, znalec použitou metódou polohovej diferenciácie určil všeobecnú hodnotu pozemkov parc. č. 378/1, 378/2, 379, 380, 381/1, 381/2 a 381/3

v sume 238.575,75 eur. Pričom jednotková cena pozemku predstavuje podľa znalca sumu 152,25 eur/m². V danom prípade teda znalec dospel k celkovej všeobecnej hodnote nehnuteľností, ktoré tvoria predmet tohto sporu v sume 242.235,34 eur (zaokrúhlene 242.000 eur).

2.3. K odvolaciemu dôvodu žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 40.333 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli predloženými listinnými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu Civilného sporového poriadku, alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

2.4. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

2.5. Ani odvolaciu námietku žalobkyne, spočívajúcu v inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP) odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť pochybenie vo vykonanom dokazovaní napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (§ 194 ods. 2). Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nie je takouto vadou postihnutý, a preto ani túto odvolaciu námietku nepovažoval za dôvodnú.

2.6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP znamená vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Predpokladom naplnenia tohto odvolacieho dôvodu je, aby skutočnosť, ktorá má byť týmto dôkazom objektivizovaná bola pre rozhodnutie významná. Vo všeobecnosti dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana musí uniesť bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Možno konštatovať, že pravidlom kontradiktórnych konaní je nie len

formálne, ale aj materiálne uplatňovanie zodpovednosti strany za neunesenie dôkazného bremena. Výrazom toho v procese dokazovania je okrem iného tiež požiadavka nezaťažovať zabezpečením dôkazného prostriedku tú procesnú stranu, ktorá k dokazovanej skutočnosti nemá dôkazné bremeno. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd uvádza, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Uvedenú odvoláciu námietku vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

2.7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdenie správnosti odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva sumu 40.333 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku a s ním spojených výrokov o povinnosti sporových strán na zaplatenie znalečného znalcom Ing. Q. W. a Ing. Y. B. vrátane závislého výroku o trovách konania. V rámci odvolacej argumentácie sporové strany za najzávažnejšie pochybenie súdu prvej inštancie považovali, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky náhrady za vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vychádzal z obsahu a záverov znaleckého posudku Ing. W., ktorého pribral do konania za účelom určenia všeobecnej ceny nehnuteľností. Vykonaným znaleckým dokazovaním dospel znalec k celkovej všeobecnej hodnote nehnuteľností, ktoré tvoria predmet tohto sporu v sume 242.235,34 eur, ktorú cenu považoval súd prvej inštancie za primeranú. V tejto súvislosti žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie pri určení ceny nehnuteľností nevykonal ňou navrhovaný dôkaz pripojením spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6C/249/2014 s odôvodnením, že v tomto konaní sa znalecký posudok týkal iných nehnuteľností a len tá skutočnosť, že sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti nie je dôvodom, pre ktorý by mal súd vychádzať z ceny nehnuteľností zistených v inom konaní a taktiež nevidel dôvod, pre ktorý by mal cenu nehnuteľností určiť na základe vlastnej úvahy. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy znalecký posudok Ing. B. a neuviedol svoj predbežný právny názor na nepoužiteľnosť tohto znaleckého posudku.

2.8. K namietanému neuvedeniu predbežného právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP, vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že námietka týkajúca sa opomenutia postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania (zápisnice z pojednávania, vykonané dokazovanie, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia) relevantná.

2.9. K námietkam týkajúcim sa stanovenia ceny vyrovnávajúceho podielu a stým súvisiacim dokazovaním odvolací súd uvádza, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Aj znalecké posudky musí súd hodnotiť voľne v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky, domáhať sa vysvetlenia ďalšími otázkami určenými znalcom a v prípade pochybností nariadiť preskúmanie znaleckého posudku iným znalcom. Súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t. j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. Podstata hodnotenia spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným dôkazom a vychádza tiež zo zásady správneho formálno-logického uvažovania. Výsledky znaleckého dokazovania súd hodnotí voľne v súvislosti s ostatnými dôkazmi a v ich vzájomnej súvislosti. Dôkazy teda hodnotí súd podľa svojej úvahy. Pri hodnotení posudku teda súd musí skúmať, či bol tento úkon prevedený riadne, či znalec dodržal uložené zadanie, odpovedal na uložené otázky, logické odôvodnenie jeho záverov a súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi, resp. skutkovým záverom

vyplývajúcim z vykonaných dôkazov. Hodnotenie znaleckého posudku súdom síce podlieha istým obmedzeniam pri posúdení správnosti odborných záverov, aj tu však platí prípustnosť ingerencie súdu, t. j. možnosť pri voľnom hodnotení zobrať do úvahy súvisiaci kontext, vrátane prípravy znaleckého skúmania, zadovážovania podkladov, priebeh znaleckého skúmania, vierohodnosť teoretických východísk, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery, spoľahlivosť metód použitých znalcom a spôsob vyvodzovania záverov znalca. Ak by súd ponechal bez povšimnutia vecnú správnosť znaleckého posudku a slepo dôveroval záverom znalca, znamenalo by to vo svojich dôsledkoch poprieť zásadu voľného hodnotenia dôkazov, poprelo by to možnosť súdu hodnotiť podľa jeho vnútorného presvedčenia, privilegovať znalecký dôkaz a preniesť zodpovednosť za skutkovú správnosť súdneho rozhodnutia na znalca. Tento postup je z ústavného hľadiska neakceptovateľný. (Nález Ústavného súdu ČR, z 30. apríla 2007, III. ÚS 299/06). Súd nehodnotí odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Na druhej strane formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej znalcom za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch tvoria viaceré jeho časti, ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť možnosť preskúmania jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. Ak znalecký posudok nemá charakter súkromného znaleckého posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, tento dôkaz sa posudzuje ako dôkaz listinou, pričom, v zmysle čl. 15 ods. 2 CSP neznamena to, že by takáto listina mala menšiu dôkaznú silu ako znalecký posudok, ktorého vypracovanie nariadil súd, prípadne súkromný znalecký posudok podľa § 209 ods. 2 CSP. Rozdiel spočíva v tom, že v prípade znaleckých posudkov (aj súkromného podľa § 209 ods. 2 CSP) súd nemôže hodnotiť odborné závery týchto posudkov z hľadiska ich správnosti, ale hodnotí len presvedčivosť posudku pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi, naopak v prípade súkromných znaleckých posudkov neopatrených doložkou podľa § 209 ods. 2 CSP, podlieha hodnoteniu súdu nielen presvedčivosť a logickosť takéhoto znaleckého posudku, ale súd môže skúmať aj správnosť jeho odborných záverov.

2.10. S odvolacou argumentáciou žalovanej, ktorá za najzávažnejšie pochybenie súdu prvej inštancie považuje tú skutočnosť, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé prečo súd vyhodnotil znalecký posudok Ing. B. ako nepoužiteľný, čím ju poškodil pri stanovovaní výšky vyrovnávacieho podielu, nemožno súhlasiť. Súd prvej inštancie podrobne v bode 51 rozsudku vysvetlil, z akého dôvodu na tento znalecký posudok neprihliadol a z akých dôvodov považoval znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. W., ktorý ocenil predmetné nehnuteľnosti vo výške 242.000 eur, za najobjektívnejší a najpresvedčivejší. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov za rok 2016, odvolací súd poukazuje na bod 52 rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd vysvetlil z akého dôvodu neprihliadol na žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov, nakoľko tieto ceny nezohľadňujú špecifiká nehnuteľností tak, ako ich vyhodnotil súdom ustanovený znalec Ing. Q. W.K. v znaleckom posudku. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Rovnako odvolaciu argumentáciu žalobkyne z hľadiska určenia ceny vyrovnávacieho podielu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Súd prvej inštancie pribral do konania znalca, stranám sporu umožnil požiť znalcovi otázky a následne znalec vypracoval znalecký posudok, v ktorom stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností v sume 242.235,34 eur. Odvolací súd sa plne stotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za dôvodné vychádzať z ceny nehnuteľností určených znaleckým posudkom Ing. K. M. v konaní 6C/294/2014, ktorá dospela k jednotkovej cene za pozemok v sume 86,04 eur/m². Súhlasne so súdom prvej inštancie uvádza, že v uvedenom konaní sa znalecký posudok týkal iných nehnuteľností a len skutočnosť, že tieto sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti nie je dôvodom, pre ktorý by súd mal vychádzať z ceny nehnuteľností určenej v inom konaní. V posudzovanej veci bol do konania pribratý znalec, ktorý konkrétne nehnuteľnosti ocenil, a preto nebol dôvod vychádzať z ceny určenej v znaleckom posudku týkajúcom sa iných, hoci aj susediacich nehnuteľností. Rovnako sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nebol dôvod, pre ktorý by mal cenu nehnuteľností určiť na základe vlastnej úvahy, keďže v danom prípade ide o otázku odbornú a za týmto účelom bol súdom do konania pribratý znalec Ing. Q. W., z ktorého posudku správne súd prvej inštancie pri určovaní ceny nehnuteľností vychádzal.

2.11. Správne súd prvej inštancie zaviazal obe strany sporu (žalobkyňu aj žalovanú) na zaplatenie znalečného znalcovi Ing. W., ktorého pribral do konania uznesením zo dňa 18. 9. 2017 č. k. 22C/250/2014-296. Uznesením zo dňa 05. 03. 2019 č. k. 22C/250/2014-452, priznal súd prvej inštancie

znalcovi znalečné vo výške 1.259,77 eur, a v zmysle zásady rovnakého procesného úspechu správne zaviazal na zaplatenie znalečného znalcovi Ing. Pavlíkovi žalobkyňu v sume 629,89 eur a rovnako žalovanú v sume 629,89 eur.

2.12. Za nedôvodnú posúdil odvolací súd námietku žalobkyne, ktorá považuje za nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti, ktorou ju zaviazal na náhradu znalečného voči Ing. B.. Namietala, že vykonanie dôkazu výsluchom znalca nenavrchovala, ani ho nepožiadala o vypracovanie súkromného znaleckého posudku. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva (§ 251). Súd rozhodne, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 2). Pokiaľ súd rozhodne, že vykoná dôkaz - súkromný znalecký posudok, možno povedať, že je toho názoru, že ide o výdavok, ktorý je odôvodnený a účelne vynaložený. O náhrade trov rozhoduje podľa zásad uvedených v § 255 a nasl. CSP. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 16. 1. 2017 č. 1.225 vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal dôkaz s znaleckým posudkom Ing. B., a preto súd prvej inštancie vychádzajúc zo zásady rovnakého procesného úspechu oboch strán sporu a rozhodol správne, keď priznal znalcovi priamo voči žalobkyni nárok na náhradu znalečného v rozsahu 50 % a voči žalovanej v rozsahu 50 %.

2.13. Odvolacie námietky žalobkyne a žalovanej v časti výrokov III., V, a VI. odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Ani v odvolacom konaní neboli sporovými stranami tvrdené ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Pre úplnosť odvolací dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd poukazuje aj na závery prijaté nielen Ústavným súdom SR (sp. zn. III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, I. ÚS 241/07), ale aj Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“, veci *Garcia Ruiz c. Španielsku* z 21. januára 1999, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998), podľa ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou v spore, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Súdna rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú, ale nevyžaduje sa, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypoieral v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

2.14. Z vyššie uvedených dôvodov považoval odvolací súd závery súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III., V, a VI za vecne správne a napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

2.15. Vychádzajúc z bodu 60 rozsudku možno konštatovať, že odôvodnenie nároku na náhradu trov konania je nepreskúmateľné. Na jednej strane súd prvej inštancie konštatuje rovnaký procesný úspech strán sporu a vzápätí uvádza, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania v časti investícií, kde mala procesný úspech žalovaná. Ide tu o zjavný rozpor v odôvodnení, nakoľko úvahy súdu prvej inštancie si navzájom odporujú. Správne súd skonštatoval, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania v časti investícií a v tejto časti bola plne úspešná žalovaná. Rovnako odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že v časti týkajúcej sa zaplatenia náhrady za spoluvlastnícky podiel nemala ani jedna strana v spore plný úspech, každá z nich mala úspech čiastočný a možno konštatovať, že sa navzájom vyvážil úspech a neúspech. Žalobkyňa si v konaní uplatnila niekoľko samostatných nárokov a okrem zrušenia a vyporiadenia podielového spoluvlastníctva aj nárok na investície v sume 6.519,53 eur. V časti nárokov na zrušenie a vyporiadenie podielového spoluvlastníctva bola čiastočne úspešná a v časti investícií bola neúspešná a v tejto časti bola procesne plne úspešná žalovaná. Súd prvej inštancie preto nesprávne rozhodol o trovách konania jedným výrokom nakoľko pri uplatníí niekoľko samostatných nárokov, pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozhodovať podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. So zreteľom na uvedené skutočnosti

dospel odvolací súd k záveru, že v posudzovanej veci sú dané zákonné dôvody pre zrušenie rozhodnutia v časti nároku na náhradu trov konania nakoľko súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom nepochybne porušil právo sporových strán na spravodlivý súdny proces, a rozsudok súdu prvej inštancie preto podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách konania vzhľadom na nároky, ktoré si žalobkyňa v konaní uplatnila a samostatnými výrokmi rozhodnúť v časti späťvzatia žaloby a v časti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva pri zohľadnení zásady úspechu v spore a zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 ods. 1 písm. f) CSP (zrejme § 420 písm. f) CSP - poznámka dovolacieho súdu) a § 420 ods. 1 CSP (zrejme § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP - poznámka dovolacieho súdu), keď namietala, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Súdy v konaní nevzali do úvahy znalecký posudok Ing. B. z dôvodu, že údajne neobsahoval všetky náležitosti uvádzané vykonávacím predpisom - vyhláškou č. 490/2004, ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, a to údajne posudok neobsahoval údaje z katastra nehnuteľností, neobsahuje analýzu polohy nehnuteľnosti a analýzu využitia nehnuteľnosti, analýzu rizík spojených s využívaním nehnuteľností, ktoré sú údajne povinnou súčasťou znaleckého posudku pre odbor stavebníctvo odvetvie odhad hodnoty nehnuteľnosti. S uvedeným tvrdením sa nestotožňujeme a máme za to, že súdy túto argumentáciu bez podrobného sledovania príloh vyhlášky prevzali od prednesu žalobkyne, ktorý bol účelový. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že vytýkané údajné vady nemusia byť súčasťou posudku pokiaľ nie sú oceňované stavby. KS BA sa iba stotožnil s argumentáciou OS BA IV v bode 51 rozsudku.

Z uvedeného porovnania je zrejmé, že znalecký posudok Ing. B., bol objednaný na ohodnotenie všeobecnej ceny pozemkov a ako taký obsahuje všetky náležitosti, ktoré predpisuje zákon i vykonávacia vyhláška. V čase vypracovávania posudku Ing. B., nebola hodnota stavieb v konaní sporná, v zmysle doloženého znaleckého posudku žalobkyňou. V čase vypracovania znaleckého posudku Ing. B. práve naopak, nebola hodnota stavieb sporná, lebo žalovaná nerozporevala cenu stavieb podľa znaleckého posudku 10/2001 doloženého žalobkyňou k podanej žalobe. Dávame do pozornosti, že je dispozičným právom žalobcu, akými dôkazmi bude preukazovať svoj uplatnený nárok, a žalobca toto svoje právo realizoval doložením znaleckého posudku 10/2001 k žalobe a žalovaný využil svoje právo nesporovať hodnotu stavieb. Spochybňovať kvôli tomu posudok Ing. B., len preto, že neobsahuje ohodnotenie stavieb a naopak uprednostniť znalecký posudok Ing. W. len preto, že ohodnotenie stavieb obsahoval a že Ing. W. vstúpil fyzicky na pozemok (čo v prípade ohodnocovania iba pozemkov nie je pre znalca potrebné), považujeme za krajne nespravodlivý prístup súdu. V zmysle povinností znalca pri oceňovaní pozemkov nie je nutné vstúpiť fyzicky na pozemky, nakoľko znalec vykonal početnú fotodokumentáciu (vstup je nutný iba pri oceňovaní stavieb) a súd uvedené vyhodnotil ako nedostatok posudku, pričom sa spravoval svojimi subjektívnymi pohľadmi, avšak vôbec neodôvodnil, ktorú svoju zákonnú povinnosť tým Ing. B. porušil, a preto považujeme tento záver súdu za zmätočný a rozhodnutie v tejto časti za arbitrárne.

Taktiež závery súdu o tom, že znalecký posudok Ing. W. je dôveryhodnejší, nakoľko ho ako znalca vybral súd, v zmysle ustanovení CSP neobstoja, nakoľko nie je rozdiel medzi súkromným znaleckým posudkom a posudkom nariadeným súdom, ani vo váhe dôkazu. Dávame do pozornosti, že každý znalec je povinný riadiť sa príslušnou legislatívou a jeho povinnosťou je vyhotovovať znalecké posudky, riadne a objektívne. Uvedený záver súdu považujeme opätovne za zmätočný a v rozpore s ustanoveniami CSP. Taktiež súd nevzal do úvahy žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov za rok 2016, kedy sa cena pozemkov v danej lokalite pohybovala cca 210 eur/m² a v roku 2017 cca 208 eur/m², pričom argumentáciu, že do štvrtého obvodu patria aj iné mestské štvrte, opätovne ničím nepodložil a subjektívne vyhodnotil, že v danej lokalite D. A. budú zrejme platiť nižšie ceny. Súd opätovne nevzal do

úvahy poukazovanie na enormný rozdiel medzi ocenením pozemkov Ing. W. a Ing. B..

Taktiež nie je zrejmé, prečo bolo vyhodnotené súdom, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. V konaní žalovaná uvádzala, že dlhé roky jej bolo zamedzované sa dostaviť do uvedených nehnuteľností, pričom po podaní žaloby žalobkyňou mala záujem sa mimosúdne dohodnúť, čo vykonala prostredníctvom návrhov cez svoju právnu zástupkyňu, pričom mimosúdne dohody a písomná komunikácia boli zmarené nezaujmom práve zo strany žalobkyne, čo vyplýva z podaní a príloh v tomto konaní. Žalovaná bola do sporu vtiahnutá bez svojej vôle a z uvedeného dôvodu sa javí krajne nespravodlivé nepriznať jej náhradu trov konania. Okrem iného prevažnú časť úkonov nutných v konaní spôsobila žalobkyňa svojim nehospodárnym správaním v konaní, čo opätovne súd nevzal do úvahy. Taktiež žalobkyňa vzala svoj návrh v časti späť, pričom v tejto časti bola žalovaná úspešná, a preto by mala mať nárok na náhradu trov konania.

Odvolací súd v podstate odôvodnenie napadnutého rozhodnutia postavil na stotožňovaní sa s názorom súdu prvého stupňa, pričom sa neobťažoval námietky žalovanej podrobiť riadnemu súdnemu prieskumu, a svoje názory riadne a zodpovedajúco vysvetliť prostredníctvom odôvodnenia súdneho rozhodnutia, tak ako to vyžaduje nielen zákon, ale i zaužívaná súdna prax, čím odmietol skutočnú realizáciu práva na súdnu ochranu a garanciu základnej právnej istoty. Súčasne odvolací súd rozhodol odlišne ako v identickom prípade s druhou sestrou žalovanej a odklonil sa tak od súdnej praxe.

3.1. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov v neprospech žalovanej a nevykonanie navrhovaných dôkazov, odklon od súdnej praxe, zmätočnosť odôvodnenia, spôsobili porušenie práva na spravodlivý súdny proces žalovanej. Máme za to, že súd nedostatočne a nepreskúmateľne odôvodnil svoje rozhodnutie, pričom sa nedostatočne zaoberal argumentami žalovanej v odvolaní. Na základe vyššie uvedeného žiadam, aby súd vydal nasledovný rozsudok:

- Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 06. 2024 č. k. 4Co/77/2022 a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

- Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom podľa § 431 až § 435 CSP alternatívne, aby dovolanie rozsudkom zamietol pre jeho nedôvodnosť a priznal protistrane náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolaťka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa dovolateľky spočíval v tom, že náležite sa nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, prečo posudzoval predmetný nárok podľa posudku znalca Ing. W. a nie podľa posudku Ing. B..

12.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľky je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12.2. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií vyplýva, že súd prvej inštancie v bode 51 svojho rozhodnutia sa predmetnou problematikou zaoberal, keď uviedol:

„Pokiaľ žalovaná poukazovala na znalecký posudok Ing. Y. B., ktorý dospel k všeobecnej cene nehnuteľností v sume 286.243,89 eur, pričom jednotková cena pozemku predstavuje podľa znalca sumu 182,67 eur/m², a teda žiadala, aby súd pri určení sumy za vyrovnanie podielov vychádzal z tohto znaleckého posudku, súd sa s touto žiadosťou žalovanej nestotožnil. Ako už vyššie v odôvodnení bolo uvedené, v danom prípade podľa názoru súdu je najobjektívnejším spôsobom určená všeobecná cena nehnuteľností v znaleckom posudku Ing. Q. W.. V prvom rade ide o znalca ustanoveného súdom, teda nemôžu byť pochybnosti o jeho nestrannosti na rozdiel od ostatných znalcov, ktorí vypracovávali znalecký posudok pre konkrétneho zadávateľa, či už Ing. Š. pre žalobkyňu alebo Ing. B. pre žalovanú. Na viac ako aj sám Ing. B. skonštatoval na pojednávaní konanom dňa 25. 03. 2019, nemal možnosť prístupu na pozemky, ktoré tvoria predmet tohto sporu, ale ohliadku pozemkov vykonal len na základe fyzickej ohliadky len z uličnej čiary a zo strany záhumienky. Preto podľa názoru súdu určenie jednotkovej ceny za pozemok v sume 182,67 eur/m² len na základe čiastočnej ohliadky nehnuteľností, kedy znalci nebolo umožnené vojsť nohou na ostatné pozemky a tieto si riadne obzrieť, nemožno považovať za verné, zobrazujúce reálny stav nehnuteľností. Na viac podľa názoru súdu znalecký posudok neobsahoval všetky náležitosti vyžadované v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z. z. ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, napríklad analýzu polohy nehnuteľností, analýzu využitia nehnuteľností, analýzu prípadných rizík spojených s využívaním nehnuteľností, ktoré sú povinnou súčasťou znaleckého posudku v odbore stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené súd pri určovaní ceny nehnuteľností neprihliadol na tento znalecký posudok.“

12.3. Odvolací súd v predmetnej námietke v bode 30 a 31 uviedol:

„K námietkam týkajúcim sa stanovenia ceny vyrovnávajúceho podielu a tým súvisiacim dokazovaním odvolací súd uvádza, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Aj znalecké posudky musí súd hodnotiť voľne v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky, domáhať sa vysvetlenia ďalšími otázkami určenými znalcom a v prípade pochybností nariadiť preskúmanie znaleckého posudku iným znalcom. Súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t. j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. Podstata hodnotenia spočíva v tom, že súd vezme do úvahy komplexnosť posudku, úplnosť odpovedí, vzťah posudku k iným dôkazom a vychádza tiež zo zásady správneho formálno-logického uvažovania. Výsledky znaleckého dokazovania súd hodnotí voľne v súvislosti s ostatnými dôkazmi a v ich vzájomnej súvislosti. Dôkazy teda hodnotí súd podľa svojej úvahy. Pri hodnotení posudku teda súd musí skúmať či bol tento úkon prevedený riadne, či znalec dodržal uložené zadanie, odpovedal na uložené otázky, logické odôvodnenie jeho záverov a súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi, resp. skutkovým záverom vyplývajúcim z vykonaných dôkazov. Hodnotenie znaleckého posudku súdom síce podlieha istým obmedzeniam pri posúdení správnosti odborných záverov, aj tu však platí prípustnosť ingerencie súdu, t. j. možnosť pri voľnom hodnotení zobrať do úvahy súvisiaci kontext, vrátane prípravy znaleckého skúmania, zadovážovania podkladov, priebeh znaleckého skúmania, vierohodnosť teoretických východísk, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery, spoľahlivosť metód použitých znalcom a spôsob vyvodzovania záverov znalca. Ak by súd ponechal bez povšimnutia vecnú správnosť znaleckého posudku a slepo dôveroval záverom znalca, znamenalo by to vo svojich dôsledkoch poprieť zásadu voľného hodnotenia dôkazov, poprelo by to možnosť súdu hodnotiť podľa jeho vnútorného presvedčenia, privilegovať znalecký dôkaz a preniesť zodpovednosť za skutkovú správnosť súdneho rozhodnutia na znalca. Tento postup je z ústavného hľadiska neakceptovateľný. (Nález Ústavného súdu ČR, z 30. apríla 2007, III. ÚS 299/06). Súd nehodnotí odborné závery znalca z hľadiska ich vecnej správnosti. Na druhej strane formálny obsah znaleckého posudku ako výsledku špecializovanej odbornej činnosti vykonanej znalcom za podmienok ustanovených v zákone č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch tvoria viaceré jeho časti, ktoré vo vzájomných súvislostiach a aj ako celok musia zabezpečiť možnosť preskúmania jeho obsahu a overenie odôvodnenosti postupov. Ak znalecký posudok nemá charakter súkromného znaleckého posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, tento dôkaz sa posudzuje ako dôkaz listinou, pričom, v zmysle čl. 15 ods. 2 CSP neznamena to, že by takáto listina mala menšiu dôkaznú silu ako znalecký posudok, ktorého vypracovanie nariadil súd, prípadne súkromný znalecký posudok podľa § 209 ods. 2 CSP. Rozdiel spočíva v tom, že v prípade znaleckých posudkov (aj súkromného podľa § 209 ods. 2 CSP) súd nemôže hodnotiť odborné závery týchto posudkov z hľadiska ich správnosti, ale hodnotí len presvedčivosť posudku pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi, naopak v prípade súkromných znaleckých posudkov neopätrených doložkou podľa § 209 ods. 2 CSP, podlieha hodnoteniu súdu nielen presvedčivosť a logickosť takéhoto znaleckého posudku, ale súd môže skúmať aj správnosť jeho odborných záverov.“

„S odvolacou argumentáciou žalovanej, ktorá za najzávažnejšie pochybenie súdu prvej inštancie považuje tú skutočnosť, že z odôvodnenia rozsudku nie je zjavné prečo súd vyhodnotil znalecký posudok Ing. B. ako nepoužiteľný, čím ju poškodil pri stanovovaní výšky vyrovnávacieho podielu, nemožno súhlasiť. Súd prvej inštancie podrobne v bode 51 rozsudku vysvetlil z akého dôvodu na tento znalecký posudok neprihliadol a z akých dôvodov považoval znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. W., ktorý ocenil predmetné nehnuteľnosti vo výške 242.000 eur, za najobjektívnejší a najpresvedčivejší. K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov za rok 2016, odvolací súd poukazuje na bod 52 rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd vysvetlil z akého dôvodu neprihliadol na žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov, nakoľko tieto ceny nezohľadňujú špecifika nehnuteľností tak, ako ich vyhodnotil súdom ustanovený znalec Ing. Q. W.Í. v znaleckom posudku. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Rovnako odvolaciu argumentáciu žalobkyne z hľadiska určenia ceny vyrovnávacieho podielu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Súd prvej inštancie pribral do konania znalca, stranám sporu umožnil požiť

znalcovi otázky a následne znalec vypracoval znalecký posudok, v ktorom stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností v sume 242.235,34 eur. Odvolací súd sa plne stotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za dôvodné vychádzať z ceny nehnuteľností určených znaleckým posudkom Ing. K. M. v konaní 6C/294/2014, ktorá dospela k jednotkovej cene za pozemok v sume 86,04 eur/m². Súhlasne so súdom prvej inštancie uvádza, že v uvedenom konaní sa znalecký posudok týkal iných nehnuteľností a len skutočnosť, že tieto sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti nie je dôvodom, pre ktorý by súd mal vychádzať z ceny nehnuteľností určenej v inom konaní. V posudzovanej veci bol do konania pribratý znalec, ktorý konkrétne nehnuteľnosti ocenil, a preto nebol dôvod vychádzať z ceny určenej v znaleckom posudku týkajúcom sa iných, hoci aj susediacich nehnuteľností. Rovnako sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nebol dôvod, pre ktorý by mal cenu nehnuteľností určiť na základe vlastnej úvahy, keďže v danom prípade ide o otázku odbornú a za týmto účelom bol súdom do konania pribratý znalec Ing. Q. W., z ktorého posudku správne súd prvej inštancie pri určovaní ceny nehnuteľností vychádzal.“

13. Dovolateľka ďalej namietala, že súd nevzal do úvahy ňou uvádzanú štatistiku a taktiež súd nevzal do úvahy žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov za rok 2016, kedy sa cena pozemkov v danej lokalite pohybovala cca 210 eur/m² a v roku 2017 cca 208 eur/m², pričom argumentáciu, že do štvrtého obvodu patria aj iné mestské štvrte, opätovne ničím nepodložil a subjektívne vyhodnotil, že v danej lokalite D. A. budú zrejme platiť nižšie ceny. Súd opätovne nevzal do úvahy poukazovanie na enormný rozdiel medzi ocenením pozemkov Ing. W. a Ing. B..

13.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľky je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13.2. Z rozhodnutí súdov nižších inštancií vyplýva, že predmetnú námietku náležite odôvodnili, keď súd prvej inštancie v bode 52 svojho rozhodnutia uviedol:

„V súvislosti s poukazovaním žalovanej na vývoj cien pozemkov v štatistickej tabuľke z časopisu TREND súd konštatuje, že z uvedenej tabuľky síce vyplýva, že cena pozemkov v obvode Bratislava IV bola v roku 2017 v sume 210 eur/m² a v roku 2018 v sume 208 eur/m², avšak táto tabuľka je veľmi všeobecná. V prvom rade zohľadňuje ceny pozemkov v lokalite okresu Bratislava IV, kam okrem D. A. patrí (okrem F., F. N. M.) aj F., K. M. či F. F., ktoré sú podstatne bližšie k centru mesta, a preto všeobecne určená cena pre tieto obvody v sume 208 - 210 eur/m² nezohľadňuje jednotlivé špecifiká nehnuteľností. Navyiac pri určení ceny nehnuteľností je potrebné brať do úvahy vždy konkrétne nehnuteľnosti, ich možnosť zastavania, okolie, napojenie na blízke komunikácie atď. a s ohľadom na to, potom zobrať do úvahy zvyšujúce a znižujúce faktory ovplyvňujúce ceny pozemkov. V danom prípade sa nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, nachádzajú v ochrannom pásme chránenej krajiny ako aj v ochrannom pásme nehnuteľnej pamiatky, ktoré skutočnosť majú výrazný vplyv na cenu týchto nehnuteľností. S ohľadom na uvedené súd neprihliadal ani na ceny nehnuteľností predložené žalovanou v rámci jej vyjadrenia k žalobe z internetovej stránky www.reality.sk, ktoré rovnako nezohľadňujú špecifiká nehnuteľností tak, ako to napríklad urobil znalec Ing. Q. W. v rámci svojho znaleckého posudku.“

13.2. Odvolací súd sa predmetnú sa s predmetnou námietkou náležite vypořiadal v bode 31 svojho rozhodnutia, keď uviedol:

„K námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov za rok 2016, odvolací súd poukazuje na bod 52 rozsudku, v ktorom prvoinstančný súd vysvetlil, z akého dôvodu neprihliadol na žalovanou uvádzanú štatistiku cien pozemkov, nakoľko tieto ceny nezohľadňujú špecifiká nehnuteľností tak, ako ich vyhodnotil súdom ustanovený znalec Ing. Q. W. v znaleckom posudku. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje. Rovnako odvoláciu argumentáciu žalobkyne z hľadiska určenia ceny vyrovnávacieho podielu nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Súd prvej inštancie pribral do konania znalca, stranám sporu umožnil požiť znalcovi otázky a následne znalec vypracoval znalecký posudok, v ktorom stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností v sume 242.235,34 eur. Odvolací súd sa plne stotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za dôvodné vychádzať z ceny nehnuteľností určených znaleckým posudkom Ing. K. M. v konaní 6C/294/2014, ktorá dospela k jednotkovej cene za pozemok v sume 86,04 eur/m². Súhlasne so

súdom prvej inštancie uvádza, že v uvedenom konaní sa znalecký posudok týkal iných nehnuteľností a len skutočnosť, že tieto sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti nie je dôvodom, pre ktorý by súd mal vychádzať z ceny nehnuteľností určenej v inom konaní. V posudzovanej veci bol do konania pribratý znalec, ktorý konkrétne nehnuteľnosti ocenil, a preto nebol dôvod vychádzať z ceny určenej v znaleckom posudku týkajúcom sa iných, hoci aj susediacich nehnuteľností. Rovnako sa odvolací súd plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nebol dôvod, pre ktorý by mal cenu nehnuteľností určiť na základe vlastnej úvahy, keďže v danom prípade ide o otázku odbornú a za týmto účelom bol súdom do konania pribratý znalec Ing. Q. W., z ktorého posudku správne súd prvej inštancie pri určovaní ceny nehnuteľností vychádzal.“

14. Dovolateľka ďalej namietala, že nie je náležité odôvodnený výrok o trovách konania, čo viedlo súd k tomu, že rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

14.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľky je neopodstatnená, pretože odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 26. júna 2024 sp. zn. 4Co/77/2022 zrušil výrok súdu prvej inštancie v časti vo výroku týkajúceho sa trov konania a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, keď v bode 38 svojho rozhodnutia konštatoval, že odôvodnenie nároku na náhradu trov konania je nepreskúmateľné.

15. Dovolateľka ďalej namietala, že odvolací súd v podstate odôvodnenie napadnutého rozhodnutia postavil na stotožňovaní sa s názorom súdu prvého stupňa, pričom sa neobťažoval námietky žalovanej podrobiť riadnemu súdnemu prieskumu, a svoje názory riadne a zodpovedajúco vysvetliť prostredníctvom odôvodnenia súdneho rozhodnutia, tak ako to vyžaduje nie len zákon, ale i zaužívaná súdna prax, čím odmietol skutočnú realizáciu práva na súdnu ochranu a garanciu základnej právnej istoty. Súčasne odvolací súd rozhodol odlišne ako v identickom prípade s druhou sestrou žalovanej a odklonil sa tak od súdnej praxe.

15.1. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že daná námietka dovolateľky je neopodstatnená, pretože v postupe odvolacieho súdu v spojení s postupom súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15.2. V súdnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, keď mal za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Týka sa to zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti trov konania (výrok VII.) a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k prijatému rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za zjavne neodôvodnený. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania, podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa, po obsahovej stránke, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. V súdnej veci sú z rozhodnutia odvolacieho súdu zrejmé úvahy, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k spornej nehnuteľnosti. Odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a s odvolacími námietkami dovolateľky.

16. Dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv.

zmätočnosť vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999), ako aj viaceré jeho rozhodnutia (napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávajú názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná (bez ďalšieho) za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosť vadu konania.

17. Dovolací súd zároveň považuje za nevyhnuté poznamenať, že nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prieskum skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu spočíva iba v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci nezistil.

18. K námietke o absencii dôvodov odklonu od vlastnej ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd uvádza, že ustanovenie § 220 ods. 3, resp. § 393 ods. 3 CSP ukladá súdu povinnosť v odôvodnení rozhodnutia uviesť dôvody odklonu od ustálenej praxe. Za ustálenú prax v tomto prípade treba považovať aj rozhodnutia súdov v základnom konaní, pokiaľ ide o vec skutkovo a právne totožnú, ktorá je rozhodovaná určitým spôsobom stabilne; nejde teda len o ustálenú prax dovolacieho súdu [§ 241 ods. 1 písm. a) CSP]. Tento záver vyplýva aj z nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017. 18.1. V danom prípade v žiadnom prípade nejde o odklonenie od ustálenej praxe súdov v základnom konaní, teda od z rozhodnutia Krajského súdu Bratislava sp. zn. 6Co/203/2019, pretože týmto rozhodnutím odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z procesných dôvodov a uložil súdu prvej inštancie pred meritórnym rozhodnutím vytvoriť žalovanej primeraný procesný priestor reagovať na jeho záver o nepoužiteľnosti znaleckého posudku Ing. B. tak, aby konečné rozhodnutie vo veci bolo nielen zákonné, ale aj spravodlivé.

19. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľkou namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

23. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

24. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a zároveň sa týmto rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Dovolateľka okrem toho, že v písomnom podaní dovolania tvrdila, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, v dovolacom konaní žiadnu právnú otázku nevymedzila. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľka nevymedzila právnú otázku tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

26. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie je v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

27. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.